ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER) VAN 4 APRIL 1973 [1]

Domenico Angelini tegen Europees Parlement

Zaak 31-72

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Administratief beroep — Instelling van zodanig beroep — Verzoek dat de termijn doet lopen — Daarvan in casu geen sprake*
   (Statuut van de ambtenaren, art. 90, art. 91)
2. *Ambtenaren — Voormalig EGKS-Statuut — Toepassing ter berekening van pensioen*
3. *Ambtenaren — Arbeidscontractanten — Verlening van statutaire rechtspositie — Vroegere overeenskomst — Gevolgen — Afstand*

1. Een brief waarmede een ambtenaar de aandacht van het bevoegd gezag wenst te vestigen op de rechten welke hij met betrekking tot het nog te berekenen bedrag van zijn pensioen meent te kunnen doen gelden, is niet te beschouwen als een verzoek dat de termijn die bij een implicite gegeven afwijzend besluit zou ingaan, doet lopen.

2. De vraag of het vroegere EGKS-Statuut, zoals dat tot 1 januari 1962 heeft gegolden, geheel of ten dele moet worden toegepast op hulpfunctionarissen die op 1 januari 1962 onder het EEG-Statuut zijn gebracht, betreft de zaak ten principale en hangt niet onlosmakelijk samen met de vaste aanstelling van verzoeker in de rang A 3 per 1 januari 1962.

3. In de overgang van een contractuele naar een statutaire rechtspositie ligt, nu het tegendeel niet is bepaald, besloten dat men van de gevolgen der vroegere overeenkomst afziet.

In de zaak 31-72

D. Angelini, ambtenaar van het Europees Parlement, ten deze vertegenwoordigd door G. La Scala, advocaat te Milaan, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de advocaat V. Biel, gevestigd aldaar, 71, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

Europees Parlement, ten deze vertegenwoordigd door de secretaris-generaal H. R. Nord, bijgestaan door A. Cambino, advocaat te Rome, domicilie ge-

1 — Procestaal: Italiaans.

kozen hebbende bij de secretaris-generaal van het Europees Parlement te Luxemburg,

verweerder

betreffende een verzoek om nietigverklaring van een besluit van de voorzitter van het Europees Parlement van 7 maart 1972 houdende afwijzing van het bij brief van 4 januari 1972 gedane verzoek om berekening van verzoekers pensioen op grondslag van de overgangsbepalingen van het voormalige EGKS-Statuut en om wijziging van zijn indeling — per 1 januari 1962 — in de rang A3 in dier voege dat zijn vroegere salaristrap in de rang A4 in aanmerking wordt genomen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het procesverloop

Overwegende dat de feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker is op 28 mei 1957 bij een tijdelijke overeenkomst volgens de regeling voor de hulpfunctionarissen door de Gemeenschappelijke Vergadering als tijdelijk functionaris van de EGKS in dienst genomen.

Op 26 juni 1958 trad hij bij de Europese Parlementaire Vergadering in dienst bij een — overminderd nader aan te gane overeenkomsten — met een termijn van een maand opzegbaar contract van onbepaalde duur, vallende onder haar regeling APE 351 voor personeel dat door andere instellingen van de Gemeenschappen dan de Hoge Autoriteit van de EGKS was aangesteld. Met ingang van 1 januari 1962 werd hij onder het EEG-EGA-Statuut gebracht (volgens artikel

102 van dat Statuut) en vast aangesteld in de rang A 3. Bij besluit van 6 januari 1971 werd hij met ingang van 2 januari gepensioneerd, des dat hij vanaf 1 februari 1971 in het genot van ouderdomspensioen zou komen.

Op 4 januari 1972 had hij de Voorzitter van het Europees Parlement schriftelijk verzocht ter berekening van zijn pensioen het EGKS-Statuut zoals dat had gegolden van 1957 tot en met 1961 — of wel in het tijdvak waarin hij eerst als hulpfunctionaris en daarna als arbeidscontractant werkzaam was geweest — toe te passen. Hij meent dat men hem bij zijn bevordering naar de rang A 3 — op 1 januari 1972 — de in de rang A 4 verkregen salaristrappen heeft ontnomen.

Op 7 maart 1972 antwoordde de Voorzitter van het Europees Parlement hem dat zijn verzoek was afgewezen omdat de regeling voor de hulpfunctionarissen met het EGKS-Statuut niets uitstaande had en de regeling APE 351 geen algemene verwijzing naar dat Statuut behelsde.

Bovendien zou hij met zijn klacht, voor zover zijn overgang van de rang A 4 naar de rang A 3 betreffende, te laat zijn gekomen.

Op 6 juni 1972 kwam de heer Angelini tegen dit besluit in beroep. Het beroepschrift is op 12 juni 1972 ter griffie ingeschreven. Ter terechtzitting van 7 februari 1973 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, vertegenwoordigd door de advocaat Biel, en door het Europees Parlement, vertegenwoordigd door de advocaat Cambino.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 1 maart 1973 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

„1. het besluit van de Voorzitter van het Europees Parlement nietig te verklaren;

2. het verzoek vervat in zijn op 4 januari 1972 ingeschreven brief in te willigen."

Overwegende dat *verweerder* beweert dat het den Hove behage:

„het verzoek niet-ontvankelijk, althans ongegrond te verklaren, kosten rechtens".

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

1. De ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder werpt de exceptie op dat het beroep enerzijds wegens verval van recht en anderzijds wegens berusting en termijnoverschrijding niet-ontvankelijk zou zijn.

— Verval van recht

Verweerder meent dat het beroep moet worden afgewezen omdat verzoekers rechten zijn vervallen, zowel wat betreft het stilzwijgend besluit tot afwijzing, dat volgens artikel 91, lid 2, tweede alinea, twee maanden na de klacht van 4 januari 1972 geacht moest worden te zijn genomen als ten aanzien van het besluit van de Voorzitter van het Europees Parlement van 7 maart 1972, dat bovendien slechts een bevestiging van de eerdere stilzwijgende afwijzing inhoudt en derhalve niet tot verlenging van de beroepstermijn kon leiden (arrest van 7 juli 1971, 79-70, Müllers tegen Economisch en Sociaal Comité, Jurisprudentie 1971, blz. 689; arrest van 24 juni 1971, 53-70, Vinck tegen Commissie, Jurisprudentie 1971, blz. 601; arrest van 17 maart 1971, 47-70, Kschwendt tegen Commissie, Jurisprudentie 1971, blz. 251; arrest van 14 april 1970, 24-69, Nebe tegen Commissie, Jurisprudentie 1970, blz. 145). Ook zijn recht in beroep te komen tegen het hem op 8 februari 1972 medegedeelde pensioneringsbesluit van 6 januari 1972 zou zijn komen te vervallen.

Verzoeker meent dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen. De brief van 4 januari 1972 droeg slechts een preventief karakter en kon dus niet worden beschouwd als een volgens artikel 90 langs hiërarchieke weg ingediend beroep — dat bij gebreke van een beslissing van het bevoegd gezag geacht moet worden stilzwijgend te zijn afgewezen —. Het beroep tegen het besluit van 7 maart 1972 is ontvankelijk: de termijn van 3 maanden, genoemd in artikel 91 van het Statuut, moet worden berekend vanaf de dag waarop het besluit aan de betrokkene is medegedeeld en volgens bijlage II van het Reglement voor de procesvoering met een termijn wegens afstand van 10 dagen worden verlengd.

Verweerder zegt op dit punt voor repliek dat volgens 's Hof jurisprudentie (arrest van 23 februari 1961, 30-59, Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg tegen Hoge Autoriteit, Jurisprudentie 1961, blz. 1) als dag van kennisgeving van het besluit is te beschouwen de dag van verzending — des dat op het poststempel mag worden afgegaan —.

— Berusting en termijnoverschrijding

Volgens verweerder heeft verzoeker bovendien in een verklaring van 2 januari 1963 met zoveel woorden afstand gedaan van zijn aanspraken op toepassing van het contract dat hem voor 1 januari 1962 aan het Europees Parlement bond en daarmede de afstand van rechten welke reeds in artikel 104 van het Statuut besloten lag uitdrukkelijk bevestigd.

Na deze verklaring kon tegen vervanging van de eerdere contractuele regeling door het Statuut van de ambtenaren EEG-EGA niet meer worden opgekomen.

Anderzijds was het beroep ook voor zover strekkende tot nietigverklaring van de vaste aanstelling in de rang A 3 per 13 december 1962 te laat ingesteld en mitsdien niet-ontvankelijk. Verweerder verwijst daartoe naar 's Hofs jurisprudentie (arrest van 17 juni 1965, 43-64, Müller tegen Raad, Jurisprudentie 1965, blz. 482; arrest van 14 juli 1965, 50-64, Loebisch tegen Raad, Jurisprudentie 1965, blz. 886; arrest van 17 november 1965, Lens tegen Hof van Justitie, Jurisprudentie 1965, blz. 1170; arrest van 14 december 1965, 47-65, Kalkuhl tegen Europees Parlement, Jurisprudentie 1965, blz. 1304).

Volgens verzoeker moet de door verweerder ingeroepen afstand van rechten als van nul en gener waarde worden beschouwd, aangezien de anciënniteit recht geeft op uitgestelde bezoldiging — waarvan een personeelslid volgens artikel 62 van het Statuut geen afstand kan doen —.

Verweerder antwoordt dat artikel 62 van het Statuut met de hierbedoelde kwestie niets uitstaande heeft. Trouwens, uit de laatste alinea blijkt dat tot de „bezoldiging" waarvan een ambtenaar geen afstand kan doen slechts het basissalaris, de gezinstoelagen en de toelagen bedoeld in bijlage VII behoren. Dat de voor verzoeker geldende contractuele regeling geen duurzaam karakter droeg heeft hem niet verhinderd zich van de rechtsmiddelen ter bescherming van zijn wettige belangen te bedienen.

2. *Ten principale*

— De berekening van het pensioen

Verzoeker wenst ter vaststelling van zijn pensioen het EGKS-Statuut te zien toegepast.

Hij betoogt dat een recht dat hem bij overgang van de contractuele regeling naar die van het EEG-Statuut toekwam ingevolge artikel 102 van het Statuut onmogelijk heeft kunnen verdwijnen alleen doordat hij in die overgang heeft berust. Van hem toekomende publiekrechtelijke aanspraken kon hij geen afstand doen.

Bovendien kon hij op dat tijdstip rechten die pas bij vaststelling van zijn pensioen opeisbaar waren niet doen gelden.

Verzoeker beroept zich ook op het enig artikel van bijlage X van het Statuut van de ambtenaren, in werking getreden op 1 januari 1962. Hij was toen meer dan zes maanden in dienst en voldeed aan de

voorwaarden van artikel 28, alinea's a), b), c), e) en f) van het Statuut. Verweerder had hem dus de uitdrukkelijk of stilzwijgend verkregen prestatutaire rechten moeten toekennen. Bovendien kan het recht op pensioen, als uitgestelde bezoldiging beschouwd, niet te zijnen nadele worden gewijzigd; dit blijkt ook uit het tot de overgangs- en slotbepalingen van het Statuut van 1 januari 1962 behorende artikel 92. Een personeelslid mag dus niet worden beroofd van een recht dat wanneer zijn contract in 1962 zonder meer zou zijn beëindigd, tot een pensioenvaststelling volgens de overgangsbepalingen van het EGKS-Statuut had kunnen leiden.

Verweerder betoogt in zijn memorie van antwoord dat het EGKS-Statuut nimmer voor verzoeker heeft gegolden. Dat Statuut behelsde geen enkele regeling voor de hulpfunctionarissen en de „overige" personeelsleden. Voorschriften van het EGKS-Statuut die via de regeling voor de hulpfunctionarissen analogisch toepasselijk waren, werden uitdrukkelijk genoemd. Anderzijds werd in de regeling voor de op arbeidsovereenkomst aangestelde personeelsleden (APE 351) verwezen naar een speciale „Caisse de Prévoyance", vallende onder een bijzondere regeling (Règlement provisioire adopté par le Bureau, le 8 avril 1959, nr. APE 1658) en met een eigen vermogen dat los stond van het fonds voor personeelsleden in de zin van het EGKS-Statuut.

Doch al ware het EGKS-Statuut van toepassing geweest, dan nog blijkt er wat de wijziging der statutaire regeling betreft, van geen enkele onrechtmatigheid. De verhouding tussen de tijdelijke functionarissen en de instellingen van de Gemeenschap moet als publiekrechtelijk worden beschouwd (arrest van 19 juli 1955, 1-55, Kergall, Jurisprudentie 1955-1956, blz. 11) en in de aanstellingsbrief wordt er met zoveel woorden op gewezen dat het dienstverband zeer wel kon worden gewijzigd. Daarom zijn voordelen welke een personeelslid in het vroegere Statuut mochten zijn toegekend slechts als verworven rechten te beschouwen wanneer daartoe alle voorwaarden zijn vervuld. Het recht op pensioen wordt dus geregeld in het Statuut dat bij zijn pensionering van kracht is. Dit beginsel is met het ambtenarenrecht der Lid-Staten in overeenstemming.

Verweerder voegt hieraan toe dat de betalingen aan de Caisse de Prévoyance bij de berekening van het pensioen in aanmerking zijn genomen en dat men in feite — volgens artikel 48 van bijlage VIII van het Statuut — zijn anciënniteit reeds heeft doen ingaan op 16 mei 1957 — dag van zijn indiensttreding als hulpfunctionaris —, ofschoon hij tot 1 juli 1958 bij geen enkele kas aangesloten is geweest (omdat de regeling voor de hulpfunctionarissen daarin aanvankelijk niet voorzag). Verzoeker kan geen enkel recht ontlenen aan bijlage X van het Statuut, dat alleen de voorwaarden regelt waaronder personeelsleden die bij de inwerkingtreding van het Statuut op een der instellingen een vaste post bekleedden aanspraak op een vaste aanstelling konden maken.

Artikel 92 van het Statuut betreft alleen ambtenaren in de zin van het vroegere EGKS-Statuut, te wier behoeve was bepaald dat het nieuwe Statuut „van rechtswege" voor het afgeschafte Statuut in de plaats zou treden. De betekenis van dit artikel is een andere dan verzoeker eraan toekent; er wordt alleen maar in vastgelegd dat het nieuwe Statuut aan verkregen rechten geen nadeel kan doen brengen.

Verweerder blijft er bij dat verzoekers rechtspositie niet in zijn nadeel is gewijzigd en betoogt dat dit in ieder geval slechts kan worden beoordeeld door het nieuwe Statuut in grote lijnen — en niet alleen op bepaalde detailpunten — met het oude te vergelijken.

— De benoeming in de rang A 3

Zoals hij reeds met betrekking tot zijn nieuwe pensioen deed, wijst verzoeker er ook hier op dat de rechten der werknemers niet verjaren.

Verweerder merkt in de eerste plaats op dat het verzoekschrift geen „summiere uiteenzetting der aangevoerde middelen"

bevat als bedoeld in artikel 38, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering. Bovendien heeft de overgang van de rang A 4 naar de rang A 3 plaatsgevonden volgens artikel 46 van het EEG-EGA-Statuut, dat met artikel 46 van het EGKS-Statuut overeenkomt.

Verzoeker zegt voor repliek dat zijn verzoek ten deze niet is te beschouwen als een beroepschrift, doch als een bezwaar waarmede hij hoopt te bereiken dat een al niet meer voor hogere voorziening vatbare maatregel ambtshalve wordt ingetrokken. Het gaat erom dat de regeling waaraan verzoeker is onderworpen in overeenstemming wordt gebracht met die welke verweerder eigener beweging wel op andere personeelsleden heeft toegepast. De weigering om — in de lijn van de nieuwere jurisprudentie — verzoeker onder deze regeling te brengen, levert een nieuw feit op dat het beroep op het Hof rechtvaardigt.

Verweerder antwoordt dat uit 's Hofs arresten steeds weer blijkt, dat het alleen uitspraak doet tussen partijen en dat die beslissingen voor andere rechtssubjecten die zich in een soortgelijke situatie bevinden geen novum opleveren (arrest van 14 december 1965, 47-65, Kalkuhl, Jurisprudentie 1965, blz. 1304; arrest van 8 juli 1965, 49-64, Stipperger, Jurisprudentie 1965, blz. 570).

De overgang van de rang A 4 naar de rang A 3 volgens artikel 46 van het Statuut berust op een beginsel dat het Hof van Justitie ten aanzien van arbeidscontractanten die bij de inwerkingtreding van het Statuut vast zijn aangesteld rechtsgeldig heeft verklaard (arrest van 15 december 1966, gevoegde zaken 15-64 en 60-65, Moreau, Jurisprudentie 1966, blz. 663).

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker bij rekwest van 6 juni 1972, ingekomen ter griffie van het Hof op 12 juni 1972, beroep heeft ingesteld tegen — en nietigverklaring heeft gevorderd van — het besluit van de Voorzitter van het Europees Parlement van 7 maart 1972 houdende afwijzing van zijn verzoek van 4 januari 1972 om berekening van zijn pensioen op grondslag van de — gunstiger — overgangsbepalingen van het voormalige EGKS-Statuut en om toekenning met ingang van 1 januari 1962, in de rang A 3, van de salaristrappen welke hij toen in zijn vroegere rang, A 4, had verworven;

De ontvankelijkheid

2 Overwegende dat verweerder hiertegen in de eerste plaats inbrengt dat het beroep niet-ontvankelijk zou zijn omdat het had moeten zijn gericht tegen het implicite gegeven afwijzend besluit dat besloten lag in het gedurende een termijn van twee maanden uitblijven van een in antwoord op het schriftelijk verzoek van 4 januari 1972 genomen besluit;

3 Overwegende dat die termijn op 5 maart 1972 afliep;

dat verweerder het verzoek bij brief van 7 maart 1972 uitdrukkelijk heeft afgewezen;

dat de brief van 4 januari 1972, bedoeld om de aandacht van het bevoegd gezag te vestigen op de rechten welke verzoeker met betrekking tot het nog te berekenen bedrag van zijn pensioen meende te kunnen doen gelden, niet is te beschouwen als een verzoek dat de termijn die bij een implicite gegeven afwijzend besluit zou ingaan, doet lopen;

dat het beroep dan ook terecht is gericht tegen het uitdrukkelijk besluit van 7 maart 1972 en dat de beroepstermijn met ingang van de kennisgeving dier handeling moet worden berekend;

4 Overwegende dat verweerder in de tweede plaats opmerkt dat het beroep zelfs dan te laat, immers niet binnen een termijn van drie maanden, zou zijn ingesteld;

5 Overwegende dat die termijn in verband met het feit dat verzoeker in Italië woonde volgens artikel 1 van bijlage II van het Reglement voor de procesvoering met tien dagen moest worden verlengd en dus op zijn vroegst op 18 juni 1972 afliep;

dat dit middel van niet-ontvankelijkheid derhalve moet worden verworpen;

6 Overwegende dat verweerder voorts betoogt dat het beroep niet-ontvankelijk zou zijn omdat het ertoe strekt handelingen die een definitief karakter dragen en welker nietigverklaring niet tijdig is verzocht opnieuw aan de orde te stellen;

7 Overwegende met betrekking tot het eerste gedeelte van het petitum, dat verzoekers pensioen volgens zijn betoog moet worden berekend op grondslag van de bepalingen van het Statuut voor het EGKS-personeel dat tot 1 januari 1962 heeft gegolden;

dat de vraag of dit Statuut geheel of ten dele moet worden toegepast op hulpfunctionarissen die per 1 januari 1962 onder het EEG-Statuut zijn gebracht, de zaak ten principale betreft;

dat deze vraag, anders dan verweerder stelt, niet onlosmakelijk samenhangt met de vaste aanstelling van verzoeker in de rang A 3 van het EEG-Statuut per 1 januari 1962;

dat het beroep in zoverre ontvankelijk is;

8 Overwegende dat het beroep er in de tweede plaats toe strekt dat aan verzoeker per 1 januari 1962 in de rang A 3 de salaristrappen zullen worden toegekend welke hij op die datum in de rang A 4 zou hebben verworven;

9 Overwegende dat verzoeker, de voorwaarden zijner vaste aanstelling per 1 januari 1962 — bij besluit van 13 december 1962 — niet rechtsgeldig achtende, binnen de gerechtelijke beroepstermijn nietigverklaring dier handeling had moeten vorderen;

dat het onderhavig beroep in zoverre te laat ingesteld en derhalve niet-ontvankelijk is;

Ten principale

10 Overwegende dat verzoeker betoogt dat bij de berekening van zijn pensioen de bepalingen van het Statuut voor het personeel van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal zoals dat tot 1 januari 1962 heeft gegolden in aanmerking moeten worden genomen;

11 Overwegende evenwel dat verzoeker, voordat hij onder het EEG-Statuut was gebracht en als ambtenaar van het Europees Parlement vast was aangesteld, nimmer personeelslid in de zin van het EGKS-Statuut is geweest, doch door een overeenkomst als hulpfunctionaris aan de hem te werk stellende instelling was gebonden;

dat er geen enkel bezwaar tegen bestond dat deze categorie functionarissen op het tijdstip waarop zij onder het nieuwe Statuut werden gebracht van de gevolgen van hun vroegere overeenkomst, ook waar die als verkregen rechten konden worden beschouwd, afzagen om in plaats daarvan de voordelen ener statutaire rechtspositie te kunnen genieten;

12 dat zodanige afstand van aanspraken, die bovendien — nu in casu het tegendeel niet was bepaald — in de overgang van een contractuele naar een statutaire rechtspositie besloten lag, voorts bevestiging vond toen verzoeker op 2 januari 1973 uitdrukkelijk verklaarde geen toepassing te zullen verlangen van de clausules van zijn vroegere overeenkomst met het Europees Parlement;

dat het beroep derhalve in zoverre moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

13 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

dat evenwel volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten door de instellingen gemaakt wegens door de personeelsleden der Gemeenschappen ingestelde beroepen, ten laste der Gemeenschappen blijven;

Gezien de stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, zoals dat tot 1 januari 1962 gold;
Gelet op het Statuut van de EGKS-ambtenaren, in werking getreden op 1 januari 1962, met name artikel 92 en het enig artikel van bijlage X;
Gelet op „Règlement no. APE 351 de l'Assemblée Parlementaire Européenne relatif aux agents engagés par contrat dans les institutions des Communautés, autres que la Haute Autorité de la CECA";
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, met name artikel 1 van bijlage II;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

uitspraak doende:

1. verwerpt het beroep;

2. verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vier april negentienhonderddrieënzeventig.

Monaco Donner Mertens de Wilmars

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

R. Monaco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 1 MAART 1973 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoeker in dit geding is ingevolge een overeenkomst van 28 mei 1957 als „conseiller adjoint auxiliaire" bij de Gemeenschappelijke Vergadering van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal in dienst getreden, aanvankelijk voor het tijdvak van 16 mei 1957 tot en met 30 juni 1957. De overeenkomst is vervolgens meermalen verlengd, waarbij er telkens op werd gewezen dat op zijn dienstverband de „conditions d'engagement des auxiliaires" van toepassing waren.

Na de instelling van een vergadering der drie Europese Gemeenschappen, Europees Parlement genaamd, werden tussen deze instelling en de heer Angelini op 26 juni en 6 oktober 1958 nadere aanstellingsovereenkomsten — volgens het bekende Brusselse model — gesloten, die beiderzijds met inachtneming van een opzeggingstermijn van een maand konden worden beëindigd; zijn salariëring werd meermalen gewijzigd, laatstelijk naar ik meen in dier voege dat hij vanaf 1 april 1961 een inkomen genoot overeenkomende met de rang A 4/4 van de salaristabel van het Statuut.

Bij besluit van 13 december 1962 werd hij per 1 januar 1962 overeenkomstig Titel IX („Overgangs- en Slotbepalingen") van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie vast aangesteld als afde-

1 — Vertaald uit het Duits.